

demoraliserende Virkninger af det vise sig; thi man er jo ikke i Stand til i Forvejen inden Aarets Slutning at afgøre dette Spørgsmaal: Bliver der Tantième, eller bliver der ikke? Altsaa, jo mindre Udsigt der er til Tantième, des mere maa der spares fra alle Sider for gennem Besparelserne *dog* at faa en Tantième bragt til Veje. Meget mere kunde man sige, at hvis der var Tantième i Fylde og til alle mulige Tjenestemænd, vilde de dog maa-ske holde lidt igen, fordi de da vidste, at de fik noget alligevel. Men jo mindre Chance der er for at faa Tantième, desto værre vil Systemet virke, og jeg tror, jeg har Ret til at sige — ikke, som den højtærede Minister mente, jeg havde sagt: at Skylden for *alt*, hvad der skete ved Jernbanerne, ogsaa Skylden for de store Ulykker, hvilede paa Tantièmesystemet, men at en væsentlig Del af Skylden hvilede paa dette System, som i sine Virkninger er demoraliserende. Det interesserede mig at høre den højtærede Minister gaa imod det ud fra næsten nøjagtig ordret de samme Synspunkter, som jeg har brugt her i denne Sal; det interesserede og glædede mig at høre, at den højtærede Minister ikke var nogen Beundrer og heller ikke nogen Tilhænger af dette System, særlig ikke i dets nuværende rudimentære Form. Han gav saa meget Vink i denne Retning; at man maaske tør haabe, at han vil bidrage sit til at faa Systemet udryddet af vore Statsbaner. Og her vil jeg endelig, inden jeg forlader dette Tema, sige, at den højtærnde Minister vil jo ikke forstaa mig saaledes, at jeg bryder mig om at faa de Herrers Lønning nedsat. Det er selvfølgelig slet ikke det, det drejer sig om for mig. Jeg under dem al den Løn, som deres Arbejde fortjener, jeg hører slet ikke til dem, som mener, at de høje Poster skal lønnes daarligt, tværtimod, men de skal naturligvis lønnes paa en forstandig Maade. Erstat dem denne Tantième paa en eller anden Maade, lad os blive fri for dette System!

Jeg kan ikke forlade Banerne uden et Par Ord til det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds (Emil Petersen). Han mente, at den direkte Bane Nyborg—Svendborg var en lukket Bane, og han begrundede denne Mening med, at der var lukket for de private Veje; han sagde ganske vist, at de offentlige Veje var der ingen Led for. Altsaa, en Bane, hvor de Veje, som fører de faa og stedkendte Mennesker over Banen, er luk-

ket, medens de Veje, som fører de mange og ikke stedkendte over Banen, er uden Led, kalder det ærede Medlem en lukket Bane. Denne Begrebsbestemmelse tror jeg ikke, det ærede Medlem faar mange til at gaa med til. Og bedre synes jeg ikke, det var bevendt med hans Bemærkninger om de ikke jernbaneuddannede Embedsmænd, som var ansatte ved fynske Privatbaner, denne Murer og denne Skomager, som havde gjort Tjeneste i 15—16 Aar. Der havde ikke været noget i Vejen; nej, naturligvis, efter 15—16 Aars Forløb maa de have tilegnet sig en vis Indsigt i disse Forhold, det er klart, men hvorledes var de, da de blev taget fra deres Haandværk og sat til at passe denne Tjeneste, og hvorledes bliver de næste, hvis den Regel skal opretholdes, hvis man kan tage en ikke jernbaneuddannet Mand og sætte ham som Enemand paa en Station under Nattjeneste? Og til syvende og sidst spørger jeg: Hvorledes vil det blive — og her tænker jeg paa de vedkommende selv — den Dag, da Ulykken kommer, da et Spor, som skal være lukket, er aabent, og da Ansvaret for Ulykken hviler paa disse ikke jernbaneuddannede Mænd? Hvorledes vil da Jernbanebestyrelsen kunne imødegaa de beretigede Bebrejdelser, som vil blive fremsat ud fra det Udgangspunkt, at de vedkommende ikke var jernbaneuddannede?

Jeg kan ikke slutte uden at have omtalt et bestemt Emne, virkelig ikke, fordi det er en Fornøjelse for mig at staa og tale paa dette sene Tidspunkt. (*Stemmer: Heller ikke for os!*). Ja, jeg ved dog ikke, de Herrers Munterhed synes dog at tyde paa, at de ikke er helt kede af det, og det trøster mig noget. Men netop fra den Side, som siger: Heller ikke for os, er der gentagende og stærkt rettet Opfordring til mig om at omtale dette Emne, og naar jeg tager det op i denne sene Time, er det kun, fordi det, hvis jeg undlod det, vilde hagle ned over mig med Beskyldninger for, at jeg havde været bange, at jeg turde ikke o. s. v. Det er Trusterne, det drejer sig om, og særlig Standard-Oil-Trusten. Med Hensyn til sin almindelige Side er det et Spørgsmaal, som slet ikke lader sig behandle herfra, for saa maatte jeg blive staaende her til en Gang i Morgen Formiddag, og det har jeg ikke Lyst til, efter at jeg nu har været her siden Kl. 9 i Morges. Hele den Side skal jeg altsaa lade ligge; jeg vil kun sige, at selv anser jeg det for Tidens vigtigste økonomiske, sociale og politiske Spørgsmaal. Jeg anser